

Arrest

nr. 164 972 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 27 mei 2015 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar minderjarige kinderen M. en M. A. die de Spaanse nationaliteit hebben.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 25 november 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 30 november 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/05/2015 werd ingediend door:

Naam: [A. K.]

Voornaam: [K.]

Nationaliteit: Ghana

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40bis §2,5° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van een familielid worden beschouwd de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40§4, eerste lid, 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.'

Betrokkene kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat immers expliciet dat het de vader of moeder van een EU onderdaan, zoals bedoeld in art. 40, §4, eerste lid, 2° moet betreffen. Concreet wil dit dus zeggen dat de EU-minderjarige zelf houder van het verblijfsrecht moet zijn of het moet aanvragen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Dit is hier niet het geval. De kinderen deden op 18.05.2015 een aanvraag als bloedverwanten in neergaande lijn van de heer [A. G. K. F.] [RR ...]. Ter staving van deze aanvragen werden de geboorteaktes voorgelegd, waarop het verblijfsrecht werd toegestaan gezien de heer [A. G.] zelf het verblijfsrecht rechtmatig uitoefende.

Voor zover betrokkene zou claimen dat de kinderen heden in hoofdorde wel degelijk houder zijn van het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dient te worden vastgesteld dat de voorgelegde bewijzen van inkomsten zich daar inderdaad toe lenen. Het inkomen van de vader voldoet aan de voorwaarden wat betreft aard, regelmaat en bedrag om dit te kunnen stellen.

Opdat betrokkene daaraan verblijfsrecht zou kunnen ontlenen dient echter overeenkomstig bovenvermeld artikel, de beschikker of minderjarige wel degelijk ten laste te zijn van betrokkene. Dit is in casu zeker niet het geval, gezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zelf inkomen verwerft, dat mede ten grondslag ligt aan de bestaansmiddelen van de minderjarige beschikkers. Enkel het inkomen van [A. G. K. F.] [RR ...] werd voorgelegd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van “de wet”, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Aangezien de verwerende partij als volgt motiveert:

“In het wetsartikel (40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980) staat (...) expliciet dat het de vader of moeder van een EU-onderdaan, zoals bedoeld in art. 40, §4, eerste lid, 2° moet betreffen. Concreet wil dit dus zeggen dat de EU-minderjarige zelf houder van het verblijfsrecht moet zijn of het moet aanvragen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.”

Dat conform art. 40bis, §2 Vreemdelingenwet als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is (...);

Dat conform art. 40, §4, iedere burger van de Unie het recht heeft gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij :

2° voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt (...);

Dat beide wetsartikelen aanduiden dat het kind ten laste moet zijn van de ouder en dat de ouder voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken;

Dat deze beide artikelen op geen enkele wijze stellen dat—in de woorden van de verwerende partij- de EU-minderjarige zelf houder van het verblijfsrecht moet zijn of het moet aanvragen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen;

Dat geen van deze artikelen enige bestaansmiddelen in hoofde van de kinderen vereisen;

Dat de verwerende partij zodoende beide voormelde wetsartikelen 40bis, §2, 5° en 40, §4, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet schendt, zodat de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd;
Dat uit het bovenstaande tevens blijkt dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);
Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;
Dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden, zowel op materieel als op formeel vlak;
Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending artt. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 62 Vreemdelingenwet), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;
Aangezien de door de verwerende partij gestelde eis van voldoende inkomsten in hoofde van de descendenten niet aan de orde is;
Dat de verwerende partij art. 40bis, §2, 5° wellicht verwacht met 40bis, §2, 4° Vreemdelingenwet, waarbij de mogelijkheid van gezinshereniging voorzien wordt voor bloedverwanten in opgaande lijn die ten laste zijn van de EU-onderdaan;
Dat de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht schendt door de beide hypotheses (4° en 5°) door elkaar te haspelen;
Dat de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd wegens schending van de zorgvuldigheidsplicht;
Aangezien de verwerende partij motiveert dat de voorgelegde bewijsstukken zich ertoe lenen om vast te stellen dat de kinderen wel degelijk houder zijn van het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen;
Dat in dat geval toepassing gemaakt kan worden van art. 40bis, §2, 4° Vreemdelingenwet: in dat geval is verzoekende partij immers ten laste van de kinderen;
Dat de verwerende partij onterecht geen toepassing maakt van dit punt 4°;
Dat de verwerende partij daarentegen stelt dat het, om een verblijfsrecht te bekomen, nodig zou zijn dat de minderjarige ten laste is van de verzoekende partij, waardoor men vanuit de situatie onder 4° springt naar een voorwaarde onder 5°, hetgeen natuurlijk onmogelijk is;
Dat de verwerende partij opnieuw de wet, haar motiveringsplicht (zowel op materieel als op formeel vlak) en haar zorgvuldigheidsplicht schendt door beide artt. 40bis, §2, 5° en 40bis, §2, 4° Vreemdelingenwet door elkaar te haspelen;”.

2.1.2.1. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de motivering van de weigeringsbeslissing stelt verweerder allereerst vast dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet vereist dat de minderjarige Unieburger zelf houder dient te zijn van het verblijfsrecht of het moet aanvragen als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Hij wijst erop dat de kinderen een aanvraag indienden als descendent in functie van hun vader, doch aanvaardt wel dat gelet op de voorgelegde stukken kan worden aangenomen dat de kinderen "heden in hoofde wel degelijk houder zijn van het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen" gelet op de inkomsten van hun vader. Verweerder motiveert vervolgens dat de verblijfsaanvraag niettemin dient te worden geweigerd en dit omdat niet is voldaan aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarde dat de minderjarige Unieburgers in functie van wie verzoekster de aanvraag indiende ten haren laste dienen te zijn. Verweerder motiveert dat dit in casu zeker niet het geval is, nu nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zelf een inkomen verwerft, dat mede ten grondslag ligt aan de bestaansmiddelen van de "minderjarige beschikkers". Verweerder benadrukt dat enkel

bestaansmiddelen voorliggen van verzoeksters partner en de vader van de kinderen. Het bevel om het grondgebied te verlaten is verder genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat het legaal verblijf van verzoekster in België is verstreken.

Deze uiteenzettingen stellen verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster beriep zich ten opzichte van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt”.

Artikel 40bis, § 4 van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een

ziekttekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Uit de thans geciteerde wetsbepalingen blijkt dat verzoekster om een recht op gezinshereniging met haar minderjarige kinderen te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 5° en 4 van de Vreemdelingenwet deze kinderen ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in haar eigen behoeften en die van haar kinderen te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Zij moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt. Verder moeten de minderjarige kinderen Unieburger zijn zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, en bijgevolg over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat ze tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Verzoekster betoogt allereerst dat de hierboven aangehaalde wettelijke bepalingen geenszins vereisen dat de minderjarige Unieburger zelf houder moet zijn van het verblijfsrecht, of het moet aanvragen, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hij stelt dat geen bestaansmiddelen in hoofde van de kinderen zelf zijn vereist. Dit betoog van verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing wel degelijk heeft aanvaard dat gelet op de voorgelegde stukken kan worden aangenomen dat de kinderen *“heden in hoofdorde wel degelijk houder zijn van het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen”* en dit gelet op de inkomsten van hun vader. Verweerder weigerde de aanvraag van verzoekster, niet omdat haar kinderen zelf niet het verblijfsrecht verkregen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen of omdat deze geen eigen bestaansmiddelen zouden hebben, doch wel omdat niet is voldaan aan de voorwaarde vervat in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet dat de minderjarige Unieburgers in functie van wie verzoekster de aanvraag indiende te haren laste dienen te zijn. Dit betoog van verzoekster gaat aldus uit van een incorrecte lezing van de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing, minstens is het niet van aard afbreuk te kunnen doen aan het determinerende weigeringsmotief dat aan deze beslissing ten grondslag ligt en kan het aldus in geen geval leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Verzoekster is vervolgens van mening dat de door verweerder gestelde vereiste van voldoende inkomsten in hoofde van de descendenten niet aan de orde is en dat verweerder aldus wellicht punt 4° vervat in artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet – dat handelt over de bloedverwanten in opgaande lijn van een burger van de Unie, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen – heeft verward met het punt 5° van deze wetsbepaling. Zij stelt dat aldus de zorgvuldigheidsplicht werd miskend. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet door te voorzien dat het moet gaan om een *“minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°”* wel degelijk als voorwaarde heeft gesteld dat de te vervoegen minderjarige Unieburger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat het tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt. Verweerder aanvaardde in dit verband dat aan deze voorwaarde kan worden geacht te zijn voldaan gelet op de voorgelegde inkomsten van de vader van de minderjarige Unieburgers. Verweerder stelde in dit verband geenszins enige vereiste dat de kinderen eigen bestaansmiddelen of inkomsten moeten hebben. Er kan aldus niet worden ingezien dat verweerder punten 4° en 5° van artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet met elkaar zou hebben verward. De Raad herhaalt verder dat het determinerende weigeringsmotief de vaststelling betreft dat niet blijkt dat de minderjarige Unieburgers in functie van wie de aanvraag werd ingediend ten laste zijn van verzoekster en dat verzoeksters betoog andermaal geen afbreuk vermag te doen aan deze vaststelling. Dit betoog is andermaal niet van aard te kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing.

Verzoekster stelt vervolgens:

“Aangezien de verwerende partij motiveert dat de voorgelegde bewijsstukken zich ertoe lenen om vast te stellen dat de kinderen wel degelijk houder zijn van het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen;

Dat in dat geval toepassing gemaakt kan worden van art. 40bis, §2, 4° Vreemdelingenwet: in dat geval is verzoekende partij immers ten laste van de kinderen;

Dat de verwerende partij onterecht geen toepassing maakt van dit punt 4°;

Dat de verwerende partij daarentegen stelt dat het, om een verblijfsrecht te bekomen, nodig zou zijn dat de minderjarige ten laste is van de verzoekende partij, waardoor men vanuit de situatie onder 4° springt naar een voorwaarde onder 5°, hetgeen natuurlijk onmogelijk is;”.

Dit betoog van verzoekster houdt geen steek. Verweerder gaf middels zijn motivering enkel aan dat kan worden aangenomen dat de voorwaarde vervat in artikel 40bis, § 4, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet dat er sprake dient te zijn van een minderjarige burger van de Europese Unie zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van deze wet, in casu is vervuld, nu kan worden aangenomen dat de kinderen thans in het Rijk verblijven terwijl zij beschikken over voldoende bestaansmiddelen en dit gelet op de inkomsten van hun vader. De Raad ziet niet in waarom in deze situatie het punt 4° van deze wetsbepaling zou spelen, en verzoekster maakt zulks ook geenszins concreet aannemelijk. Zij kan zo ook niet in redelijkheid voorhouden als zou zij ten laste zijn van haar minderjarige kinderen, of als zou dit volgen uit de motivering van de weigeringsbeslissing. Hoogstens blijkt dat zij ten laste komt van haar partner, die zorgt voor het inkomen van het gehele gezin. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat ten onrechte geen toepassing werd gemaakt van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij diende haar aanvraag ook geenszins in op deze grond.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Evenmin blijkt dat verweerder zijn beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid.

Een schending van de artikelen 40 en 40bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

2.1.2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van “de wet” en van de motiveringsplicht. Tevens betoogt zij dat er sprake is van machtsoverschrijding. Zij licht het middel als volgt toe:

“Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten werd gemotiveerd als volgt: “legaal verblijf in België is verstreken”;

Dat art. 7.1.2° iuncto art. 6 Vreemdelingenwet evenwel een ander criterium hanteert, namelijk het op basis van geen enkele rechtsgrond beschikken over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden;

Dat het in casu gehanteerde en het door de wet voorgeschreven criterium niet identiek is;

Dat het bevel zodoende werd gegeven/gemotiveerd op basis van een onwettig criterium/motief;

Dat zodoende de verwerende partij haar macht overschrijdt door zulks te doen, art. 7.1.2° Vreemdelingenwet schendt door zulks te doen en tevens haar motiveringsplicht overschrijdt door zulks te doen;

Aangezien verzoekende partij perfect een aanvraag gezinshereniging kan aanvragen met haar Spaanse echtgenoot, dit in toepassing van art. 40bis, §2, 1° Vreemdelingenwet;

Dat er hiertoe immers slechts twee voorwaarden zijn: gehuwd zijn (bewijs in bijlage) en een gezinscel vormen (het hele gezin woont op hetzelfde adres, wordt niet betwist en werd reeds gecontroleerd in het kader van de goedgekeurde aanvraag gezinshereniging van de kinderen met de vader);

Dat verzoekende partij ten overbodigen titel nog de bewijzen bijbrengt dat de echtgenoot meer dan 120% van het leefloon verdient middels een vast contract;

Dat verzoekende partij haar raadsman op 21 december 2015 meldde dat zij de aanvraag gezinshereniging aan de gemeente voorgelegd heeft, die zulks zal doen; hiertoe dient verzoekende partij haar huwelijksakte nog te laten legaliseren en vertalen;

Dat de verzoekende partij na een positieve woonstcontrole recht heeft op een inschrijving in het vreemdelingenregister vanaf de datum vermeld op de bijlage 19ter en een attest van immatriculatie A;

Dat een attest van immatriculatie A in het kader van een derdelands familielid van een EU-onderdaan een geldigheidsduur heeft van zes maanden;

Dat zodoende het verblijfsrecht van verzoekende partij niet is verstreken en het bevel onterecht (met schending van artt. 6 en 7 Vreemdelingenwet) werd afgegeven;

Aangezien de nieuwe aanvraag gezinshereniging met de echtgenoot op voormelde wijze een nieuw verblijfsrecht doet ontstaan van minimum zes maanden;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 25 november 2015 zodoende zonder voorwerp is;

Dat de verwerende partij geen belang heeft om het bevel te handhaven in haar nota;

Aangezien uit het bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending artt. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 62 Vreemdelingenwet), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden, zowel op materieel als op formeel vlak;

Dat de verwerende partij, zoals hoger aangegeven, eveneens haar macht overschreden heeft;

Dat de verwerende partij, zoals hoger aangegeven, de wet heeft geschonden, meerbepaald artt. 6 en 7 Vreemdelingenwet;”.

2.2.2.1. In zoverre verzoekster zich andermaal beroept op een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.2.2. Verzoeksters kritiek betreft in wezen een inhoudelijke kritiek op de motivering zoals deze ten grondslag ligt aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, en wordt aldus onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”.

Het artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

De vreemdeling die langer dan drie maanden op het grondgebied verblijft van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of die zich verschillende malen achter elkaar, gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, in België of op het grondgebied van deze Staten ophoudt, wordt geacht langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Voor de toepassing van het tweede lid, wordt de duur van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staat die een geldige verblijfstitel heeft afgegeven voor een periode van meer dan drie maanden, niet meegerekend.”

Verzoekster betoogt dat voormelde wetsbepalingen als criterium hanteren het op basis van geen enkele rechtsgrond beschikken over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, en niet of het legaal verblijf al dan niet is verstreken. Zij stelt dat aldus het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op een onwettig criterium/motief.

De Raad stelt vast dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet als algemene voorwaarde vooropstelt dat slechts een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen. Teneinde vervolgens specifiek toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dient bijkomend vast te staan dat de betrokken vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de “overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn”, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Voormelde termijn refereert aan de termijn van drie maanden die een vreemdeling die toegang verkreeg tot het grondgebied in beginsel in het Rijk vermag te verblijven,

waarbij wordt gepreciseerd dat deze geldt “[b]ehoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen” en “tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt”. Het door verzoekster gestelde als dat het enige relevante criterium in dezen de vraag is of de betrokken vreemdeling al dan niet beschikt over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan aldus niet worden aangenomen. Verweerder diende, na te hebben vastgesteld dat verzoekster niet kan worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, eveneens na te gaan of zij langer in het Rijk verblijft dan de “overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn” en gaf aan van mening te zijn dat dit het geval was, omdat haar legaal verblijf in België was verstreken.

De Raad stelt in casu vast dat verzoekster, gelet op de door haar ingediende aanvraag tot gezinshereniging met haar kinderen, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) in het bezit was gesteld van een tijdelijke verblijfstitel met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag en dit in afwachting van het onderzoek van haar aanvraag. Verzoekster werd vervolgens evenwel een recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder in haar situatie, na te hebben vastgesteld dat haar een recht op verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd en dat haar legaal verblijf in België was verstreken, geen toepassing vermocht te maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet of het bestuur aldus zich steunde op een onwettig criterium of motief of de hem door de wetgever toegekende bevoegdheid overschreed. Enige schending van de motiveringsplicht blijkt aldus evenmin.

Verzoekster betoogt vervolgens dat zij in de mogelijkheid is om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen in functie van haar Spaanse echtgenoot, gelet op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij is van mening dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden die in dit verband gelden. Verzoekster erkent terzelfdertijd evenwel dat zij een dergelijke aanvraag nog niet kon indienen, nu zij geen gelegaliseerde en vertaalde huwelijksakte kan voorleggen. Aldus maakt zij geenszins aannemelijk dat het bestuur haar ten onrechte niet zou hebben beschouwd als ‘echtgenote’ van een burger van de Unie en als gerechtigde op een verblijf van meer dan drie maanden in deze hoedanigheid. Verzoeksters betoog komt er verder op neer dat zij stelt dat haar legaal verblijf in België nog niet was verstreken, en haar dus onterecht een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, en dit nu zij zich zou hebben aangemeld bij de gemeente om een aanvraag in functie van haar “echtgenoot” in te dienen en zij na de voorlegging van een gelegaliseerde en vertaalde huwelijksakte en na een positieve woonstcontrole opnieuw gerechtigd zal zijn op een attest van immatriculatie dat zal gelden vanaf de datum van de bijlage 19ter. De Raad stelt evenwel vast dat gelet op de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel reeds een aanvraag had ingediend in functie van haar “echtgenoot”. Er dient in dit verband ook net te worden opgemerkt dat een dergelijke aanvraag, gelet op artikel 52, § 1 juncto artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, in beginsel slechts kan worden ingediend, en de betrokkene maar in het bezit kan worden gesteld van de bijlage 19ter, van zodra een gelegaliseerde buitenlandse huwelijksakte voorligt. Verzoekster maakt aldus geenszins aannemelijk dat zij op het ogenblik van het geven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nog gerechtigd was op enig verblijf of dat haar legaal verblijf op dat ogenblik nog niet was verstreken. Aldus maakt zij evenmin aannemelijk dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tot stand is gekomen in strijd met de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet. Een stelling dat men in de toekomst opnieuw gerechtigd zal zijn op een attest van immatriculatie vermag verder geen afbreuk te doen aan de wettigheid van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad dient zich voor het beoordelen van de wettigheid van een bij hem voorliggende beslissing immers te plaatsen op het tijdstip van het nemen van deze beslissing.

Ook bij het sluiten der debatten blijkt daarenboven niet dat verzoekster daadwerkelijk reeds een nieuwe aanvraag gezinshereniging hangende had bij het bestuur in het kader waarvan zij opnieuw gerechtigd was op een attest van immatriculatie. Haar betoog dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zonder voorwerp zou zijn geworden nu zij opnieuw zou beschikken over een tijdelijke verblijfstitel, mist aldus feitelijke grondslag.

De Raad besluit dat verzoekster met haar uiteenzetting een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk maakt. Zij toont ook geen machtsoverschrijding aan.

2.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948, van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en artikel 10 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten, beiden opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981, en van de motiveringsplicht. Zij stelt als volgt:

“Aangezien verzoekende partij het recht heeft op de eerbiediging van haar gezinsleven, zoals beschermd door art. 8, lid 1 E.V.R.M.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Marckx (E.H.R.M., 13 juni 1979) zowel het toepassingsgebied als de inhoud van dit artikel nader heeft bepaald;

Dat dit recht het gezinsleven van zowel het natuurlijke als het wettige gezin beschermt en betrekkingen van sociale, morele of culturele aard, alsook materiële belangen omvat;

Dat voormeld artikel de verdragsstaten niet alleen verplicht zich te onthouden van willekeurige inmenging, maar eveneens hun interne juridische systeem zo te regelen dat de betrokkenen een normaal gezinsleven kunnen leiden;

Dat de verdragsstaten met andere woorden zelfs de positieve verplichting hebben om maatregelen te nemen om een effectief genot van dit recht te verzekeren, zodat gehuwden effectief en zonder enige beperking moeten kunnen samenwonen zolang zij gehuwd zijn (E.H.R.M., 25 maart 1985, Rechtskundig Weekblad, 1985-1986, kol. 265-267, met beschouwingen van P. LEMMENS; A. ALEN, Algemene inleiding tot het Belgisch Publiek recht, Brussel, Story-Scientia, 1986, 318-319);

Dat voormeld recht een mensenrecht is dat voorzien wordt door art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), art. 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (1966);

Dat het uit elkaar halen van twee mensen die een gezinscel vormen door de overheid enkel toegestaan is op grond van limitatief opgesomde en restrictief te interpreteren uitzonderingssituaties (art. 8, lid 2 E.V.R.M.);

Dat deze uitzonderingssituaties niet voorhanden zijn, zodat de verwerende partij art. 8 E.V.R.M., art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), art. 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten schendt;

Dat minstens de verwerende partij haar motiveringsplicht schendt door na te laten te motiveren welke uitzonderingssituatie dan wel voorhanden zou zijn en waarom;

Dat verzoeker niet het slachtoffer kan zijn van het feit dat de overheid geen evenwicht vindt tussen zijn immigratiepolitiek en het eigen belang van verzoekende partij, nu men verzoekende partij op die manier dwingt haar hier verworven leven op te geven, en het reële risico te lopen haar moeder nooit meer terug te zien (in die zin: EHRM, Sen t. Nederland 21 december 2001, randnr. 41);”

2.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt vast dat er geen reden is om het gezinsleven tussen verzoekster, haar ‘echtgenoot’ en hun kinderen in twijfel te trekken.

Verzoekster beroept zich in casu zowel op een positieve verplichting overeenkomstig het eerste lid van deze verdragsbepaling die rust op de Belgische Staat om haar toe te laten tot een verblijf in België op grond van haar gezinsleven als op een niet-gerechtigde inmenging in haar gezinsleven overeenkomstig het tweede lid van deze verdragsbepaling.

In dit verband benadrukt de Raad evenwel dat verzoekster verzocht om een eerste toelating tot een verblijf. In een dergelijke situatie oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en dient er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM te geschieden. In dit geval moet er volgens

het EHRM wel worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Verzoeksters betoog dat artikel 8, tweede lid van het EVRM werd miskend of dat verweerder diende te motiveren in het licht van dit tweede lid, kan – gelet op hetgeen voorafgaat – niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekster van mening is dat er sprake is van een positieve verplichting die rust op de Belgische overheid om haar toe te laten tot een verblijf gelet op haar gezinsleven, stelt zij dat de verdragsstaten hun interne juridische systeem zo dienen te regelen dat de betrokkenen een normaal gezinsleven kunnen leiden en zelf positieve verplichtingen hebben om maatregelen te nemen om een effectief genot van dit recht te verzekeren. Zij maakt evenwel geenszins aannemelijk dat het huidige Belgische juridische systeem haar niet de mogelijkheid biedt om een verblijf te verkrijgen op basis van haar gezinsleven. Zo geeft zij bij haar bespreking van het tweede middel zelf reeds aan dat zij de mogelijkheid heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van haar *"echtgenoot"*, en zij in dit verband zelfs voldoet aan alle verblijfsvoorwaarden, en zij enkel nog haar huwelijksakte dient te laten legaliseren en vertalen. Zij maakt niet aannemelijk waarom zij zulks niet reeds kon doen voorafgaand aan haar komst naar België, zoals redelijkerwijze van haar kon worden verwacht, of waarom zij kort na haar aankomst in België deze formaliteiten niet reeds in orde bracht. Verzoekster kan verder ook steeds een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indienen, zich steunende op een positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM. Zij maakt aldus geenszins aannemelijk dat het Belgische juridische systeem haar niet de vereiste mogelijkheden biedt om op nuttige wijze haar recht op een gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM veilig te stellen. De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoekster zich weliswaar beroept op een positieve verplichting die in haar situatie zou rusten op de Belgische overheid om haar toe te laten tot een verblijf, doch zonder dat zij enige concrete toelichting geeft waaruit kan blijken dat als gevolg van de bestreden beslissingen het effectief genot van haar recht op een gezinsleven in het gedrang komt. De vaststelling dringt zich zo op dat verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zij geen normaal en effectief gezinsleven kan leiden in Spanje, zoals zij dit in het verleden heeft gedaan, of elders. Gelet op de door verzoekster bij haar aanvraag voorgelegde geldige Spaanse verblijfstitel kan worden aangenomen dat zij in dit land nog steeds verblijfsgerechtigd is en het loutere gegeven dat haar *"echtgenoot"* thans in België werkt kan op zich nog niet volstaan als bewijs dat er sprake is van noemenswaardige hinderpalen voor een verderzetting van het gezinsleven in Spanje of elders. Er liggen geen concrete gegevens voor dat haar *"echtgenoot"*, of verzoekster zelf, in Spanje niet in hun levensonderhoud kunnen voorzien. De Raad dient ook vast te stellen dat verzoekster zelf op geen enkele wijze in haar middel aangeeft dat er sprake zou zijn van een enige concrete en noemenswaardige hinderpaal in dit verband. De Raad benadrukt ook nog dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Bovendien houden de bestreden beslissingen geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). Er blijkt geenszins dat deze binnenkomst- en verblijfsvereisten in de situatie van verzoekster disproportioneel zouden zijn.

In zoverre verzoekster nog stelt dat zij haar in België verworven leven dient op te geven, merkt de Raad op dat verzoekster slechts zeer recent in België verblijft en zonder dat door het bestuur reeds enig recht op verblijf van meer dan drie maanden kon worden vastgesteld. Zij licht dit gestelde ook op geen enkele wijze nader toe. Verzoekster maakt geenszins concreet aannemelijk dat er sprake is van een

beschermenswaardig privéleven in België of enig 'verworven leven' dat het nemen van de thans bestreden beslissingen in de weg stond. Waar verzoekster stelt dat zij het risico loopt haar moeder nooit meer terug te zijn, kan de Raad verder ook enkel vaststellen dat geenszins blijkt dat haar moeder in België verblijft. Er liggen geen concrete gegevens in dit verband voor.

Artikel 8 van het EVRM houdt op zich verder geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)). Deze verdragsbepaling voorziet ook niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3.2.2. Artikel 12 van het EVRM beschermt het recht om te huwen en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen op zich verzoekster niet verhinderen om te huwen en een gezin te stichten. Zij geeft zelf ook aan reeds te zijn gehuwd en stichtte ook reeds een gezin. Enige concrete uiteenzetting betreffende de wijze waarop deze verdragsbepaling werd geschonden, ontbreekt in wezen ook. Een schending van artikel 12 van het EVRM blijkt dan ook geenszins.

2.3.2.3. In zoverre verzoekster zich beroept op artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens wijst de Raad er vervolgens op dat deze verklaring een beginselverklaring is, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (RvS 13 maart 2002, nr. 104.622; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 4 mei 2005 nr. 144.115; RvS 8 maart 2006, nr. 155.998).

2.3.2.4. Waar verzoekster nog aangeeft dat zij van oordeel is dat artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten is geschonden, kan het in wezen volstaan te verwijzen naar de bespreking van de artikelen 8 en 12 van het EVRM om te besluiten dat een schending van dit verdragsartikel evenmin kan worden vastgesteld. Er wordt nog benadrukt dat deze verdragsbepaling niet uitsluit dat de nationale wetgever de uitoefening van het recht om te huwen en een gezin te stichten regelt en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat het bestuur de nationale wetgeving incorrect of in strijd met hogere rechtsnormen heeft toegepast.

2.3.2.5. De Raad wijst er vervolgens op dat verzoekster de schending van artikel 10 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten niet op dienstige wijze kan aanvoeren aangezien aan dit verdrag geen directe werking kan worden toegedicht (cf. RvS 21 december 2005, nr. 153.073). Verzoekster brengt in dit verband ook geen andere uiteenzetting naar voor dan deze die zij aanbracht in het kader van artikel 8 van het EVRM, zodat ook andermaal naar de bespreking dienaangaande kan worden verwezen.

2.3.2.6. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4.1. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Zij betoogt in dit verband:

“Aangezien er naast de schending van art. 8 EVRM een evidente schending van de zorgvuldigheidsplicht te weerhouden is: opsplitsing van een gezinscel, waarbij de jonge kinderen hun moeder moeten zien vertrekken om haar maandenlang te moeten missen, zonder garantie dat zij nog terug kan komen;”

2.4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster geeft aan dat verweerder rekening diende te houden met de opsplitsing van de gezinscel als gevolg van de bestreden beslissingen. De Raad stelt evenwel vast dat de verschillende gezinsleden verblijfsrechtig zijn in Spanje en ook reeds werd vastgesteld dat verzoekster zich niet beroept op concrete hinderpalen die een verderzetting van het gezinsleven in Spanje of elders zouden verhinderen, waardoor enige scheiding van de gezinsleden niet noodzakelijkerwijze volgt uit de bestreden beslissingen. In de thans voorliggende situatie is een eventuele scheiding van de gezinsleden niet als dusdanig het gevolg van de bestreden beslissingen, doch volgt dit uit een eigen keuze en het eigen handelen van verzoekster en haar partner. Nu verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gezinscel zal worden opgesplitst als gevolg van de bestreden beslissingen, blijkt niet dat verweerder dit gegeven in rekening had moeten brengen. In dit verband kan de Raad ook slechts vaststellen dat verzoekster zichzelf in huidige situatie heeft gebracht, door niet reeds voorafgaand aan de komst naar België – of toch minstens kort na aankomst in België – de benodigde documenten voor een verblijfsrecht in functie van haar “*echtgenoot*” in orde te brengen, zoals dit nochtans redelijkerwijze van haar kon worden verwacht. In wezen liggen ook geen stukken voor dat zij in dit verband sinds haar komst naar België dan wel de vereiste stappen ondernam. Zij koos ervoor een verblijfsaanvraag te richten tot het bestuur in functie van haar kinderen terwijl zij thans in wezen het determinerende weigeringsmotief niet betwist op grond waarvan wordt vastgesteld dat zij zich niet kan steunen op een verblijfsrecht op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. In deze concrete situatie vermag de Raad niet vast te stellen dat verweerder is tekortgekomen in de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe in deze een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vast te stellen.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS